Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Hauch, Carsten
Titel:	En polsk Familie: 1-2. - 1926
Citation:	Hauch, Carsten: ”En polsk Familie: 1-2. - 1926”, i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF , 1926-29, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613035488.pdf (tilgået 19. april 2024)
Anvendt udgave:	En polsk Familie: 1-2. - 1926

Til Starostens store Misfornøielse vare alle Alexandras Diamanter og Ringe efter hendes Død forsvundne, heller ikke fandtes der, som man havde ventet, rede Penge i hendes Giemmer. Da hun imidlertid i et efterladt Papiir erklærede, at alt dette var bortskienket til Trængende, talte Starosten ikke mere derom.

Efter en Bestemmelse, som den Afdøde ved sit Giftermaal havde truffet, arvede Leontine en Trediedeel af hendes Formue, det Øvrige tilfaldt Casimir.

De Fattige i Omegnen vare meget bedrøvede over Alexandras Død. »Det vilde vare længe,« sagde de, »før de fik en slig Frue igien, thi hun havde ikke blot hiulpen de Trængende, men hun havde ogsaa antændt mangfoldige Lys paa de Helliges Altere.« Ja endskiøndt de selv ingen Fordeel havde deraf, syntes dog den sidste Fortieneste dem endnu større, end den første.

Saasnart det Rygte udbredte sig, at den unge Frue var død, samledes Mange, der med Suk og Graad forlangte at see hendes Liig, men disse bleve alle, efter Starostens Ordre, bortviste. Begravelsen skede med stor Pragt, dog blev Liget først kun bisat i S., for derfra siden at føres til en Gravkielder i en af Krakaus Kirker.

Paa Begravelsesdagen befandt Casimir sig i et underligt Lune, thi han var snart bedrøvet, snart loe han høit, skiøndt hans Øjne paa samme Tid hang fulde af Taarer, og han lignede saaledes en af disse urolige Dage, hvori Vinden driver Skyerne hurtig over Himlen, saa Regn og Solskin afvexle, og Lys og Skygge jage hinanden. Med denne hans Opførsel var imidlertid hverken Starosten eller det øvrige Selskab synderlig tilfredse, end mindre opbyggede den Størstedelen af Husets Folk, der inderlig havde elsket den Afdøde. Disse sidste tilskreve imidlertid Emilie al 253 Skylden, hvilken de desuden ansaae som Aarsagen til Alexandras Død, ja flere af dem gik endog saavidt, at de troede, hun ved Hexeri havde forblindet og fanget Casimir.

En fuldkommen Modsætning til Casimir dannede Leontine, der, uagtet hun var stille og alvorlig, dog i Andres Nærværelse skiulte sin Sorg, og viste en Fatning, hvorved selv Starosten studsede.

»Leontine er i Sandhed en kold Skabning,« sagde Emilie, »for denne Søster troede man dog, at hun nærede nogen Godhed, og nu viser hun sig næsten ligegyldig ved hendes Død.«

»Hun viser sig saa,« svarede Pater Vincent, »thi Ingen seer de Taarer, hun fælder paa sit eensomme Kammer.«